

És precisament això, el que no admeto. Que la sardana i la cançó popular catalana s'hagin convertit en un "plat especial". Quan el "bolero", el "pas-doble" o el "tango" o el "blue" poden intercalar-se enmig de qualsevol programa radiofònic, resulta que la sardana, no. Resta tancada a la seva parcel·la, a la "reserva índia" que li va fabricar el franquisme, i que avui els mateixos catalans hem consolidat.

¿Per què, a les emissores catalanes, no pot haver-hi una sardana, enmig d'un rock o un "blue", o una "Sevillana"? ¿Per què en plena democràcia hem de continuar la "terapèutica" especial de la dictadura? Es obvi, que hi ha d'haver també programes dedicats a la sardana. Però em pregunto: Per què no pot haver-hi sardanes a la nostra ràdio amb la naturalitat que hi ha el rock o el blue? O com a música de fons d'un serial radiofònic, d'una retransmissió esportiva, o un noticiari...? Es greu, molt greu, que en tot un matí de diumenge no hàgim pogut escoltar a través de les ones gironines una sola sardana "fora de la reserva".

Joan Carreres i Péra

Ballada de sardanes, el 26 de maig de 1987, amb motiu de la celebració comunitària de les Noces d'Or i d'Argent.

Al fons, l'Ajuntament en construcció i, a l'esquerra, la casa de "Can Jaumet Carreras", antiga seu del Centre Catòlic.